

Hajdu Erzsébet

SZAVAK
VEZETNEK

 Publio

Szavak vezetnek

Hajdu Erzsébet

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Kigöngyölik a szavak

Földi

imazsámolyon

térdelve

tenyerem

fohászzkodáshoz

csitítom,

az imakönyv

lapjain

összepréselődött

aranybogár,

a halál

lenyomata

a zsoltárok

között.

Lüktető

bizonyosság.

A túlélést

mégis

kigöngyölik

a szavak,

csak

az fáj,

hogy

mindez

egy szöcske

pillanat.

Alkonyég

A nap megint csodálkozással
szelődött el,
itt ülök egy pohár víz mellett,
s borzas szavakat kortyolok.
Idesereglik egy régi olvasókönyv,
egy rongybaba,
poros út,
elnyűtt cipő,
simogató kéz,
nincsmagány,
lángnevetés,
hollóéjszaka,
fehér ruha.
Egy kiáltás,
aminek már nincs hangja,
aztán a messzeség arcdarabja
megüti homlokom,
s belefehérül.

A hajnalhoz

A csöndes éjszakában
színes köntösű rétek fölött fú
a gyöngye tavaszi szellő.

Ezer csalóka képet
és rajzot, csodaszépet,
hintenek rejtett-arcú árnyak.

Világtalan az éjjel,
és halkult szenvedéllyel
dúdol a madár.

Lásd, felettünk könnyen
elfut már vigaszunk,
és ha fenn dereng is majd,
ha ébred a hajnal,

aztán a nap is sarkába lép,
és lángözönnel önt el,

ha oda az ifjúság,
ezervirágú tövistányér

lapul a test ízeiben,
többé nincs ami pírt ad,
úgy mint régen

újra sohase virrad.

Árnyék

halványul
szinte megszűnik az ég
pereg a töprengés a szóban
miért-nem-maradhatunk -még

a szelek vásznaival beburkolt lábak
világnak lépnek
nincs megállás
megint sötétedik
eltűnik az éjszaka
könnyelmű aranyozása
melyet a nappal
megengedett magának

az árnyék kézírása
mint hagyaték az asztalon
majd' egy villanásig visszazeng
a megszokottság hangos
szakadása

álmunkban

az orgonabokor
messzire integet
majd a fű-lepedőn
hanyatt fekvé
nyújtózik egyet
a nyugalom boglyáit
meg nekiadja a zöldnek
a Hold alatt fehér-fátyolos
almafák sóhajjal nézik
a csillagok csókját
felhő-fészekben
biccent a sötét
bent a házban alszik már
a bizonyosság homályát hímző
gyertyaláng
álmunkban ezüst szemmel
megmentjük magunknak
a búcsúzó arcokat
és a világ egyetlen színes folt

Álom volt

Mint hideg pohár,
cseng a hajnal,
a sötét indul
bársony-szárnyal.
Átzuhanam a nappalon,
átesek az éjjelen,
álom-lovon megyek,
s csodálkozom,
mint egy kisgyerek
Mozdul a hegyről egy fa,
zengeni
kezd némasága,
ágaimmal
kapaszkodok utána.
Ott hajózik
a virrasztó hold,
izzás-szirom.
Simogató patakvíz,
úgy álmodom,
az ölelés kagylózenéje
szétnyílik,
mint egy legyező.
De már ébren vagyok,
és nem maradt más,
csak a holdfény és a fák.

Elsimul a vihar

elemek karcsú lelke moccan
a vihar átfestette a lombokat
és a megszentült villám fényénél
behatolt az út ágyékába az esővíz-folyó

most már színtelen síkban a hallgatás
az éjszaka vonata kattog
és megkerüli a nap színeinek
köveken koppanó dalát

szemek beletágulnak
a reménybe
mert hiszik
hogy a virágok fejében is
a nyár szerelmes vére árad
hogy a mesék
végén aranypánt van

Aludj el

virágokat
vetkőztetett a szél
a Hold
az Isten énekesnője
meg altatót dúdolt

látod
lehajlott már
az ég nagyon
pihenjünk
mint jókedvű faág
ölekezzünk a nyugalommal
és reggel kicsi fülén
harmatfüggővel
ránk mosolyog a vadvirág

Arról

hogy hosszúak a napok
de hosszabbak a lebiccenő fejű éjek
s te csak játszol a lehetőségekkel
kitapintod szögletes formáját
valahánynak

arról
amikor a kéz semmit sem
túr maga előtt
nem békítik
a ravasz apró tárgyak
közben hallod ahogyan
a simára borotvált pohár csendjét
egy bogár repülése zavarja meg

a Holdat úsztató sötétség
sarokba szorultan reszket
mégis kincseit kínálva
ragyog a fény-bogáncsos éjszaka

Befejezetlenül

nyitva volt az ablak akkor
és hallgattam, ahogyan
a galamb búgta „csütörtök”
s te megszületél
nem feledem
az első vizet
amiben megfürdettelek
őrzöm karomban a ringatást
és emlékszem
amikor lábad a földre bízтам
hozzá szavakat adtam

fehér lapra lefesteném újra
a régi mesék csoda-fáját
a lábujjhegyen járó álmokat

most te fessed
a jóság bíborszíneit
akkor elpattinthatod
a sötétség pilléreit
és a csillagok leoldják
a felkelő Nap neked ígért
fény-adományát